

XIX Zjazd WKP(b)

Posiedzenie wtorkowe

MOSKWA. Agencja TASS donosi:

Na porannym posiedzeniu XIX Zjazdu WKP(b) w dniu 6 października złożył sprawozdanie z działalności Centralnej Komisji Rewizyjnej WKP(b) przewodniczący Komisji P. Moskatow.

Referent omówił stan gospodarki finansowej partii oraz sprawę rozpatrywania dokumentów, pism, oświadczeń i założeń nadchodzących do centralnych organizacji partyjnych. Stwierdził on, że większość kierowników organów partyjnych prowadzi prawidłowo gospodarkę partii i przestrzega ściśle dyscypliny finansowej.

Komitet Centralny systematycznie kontrolował i pomagał terenowym organizacjom partyjnym w dziedzinie gospodarki partyjnej, ewidencji członków i kandydatów partii oraz ewidencji i wydawania dokumentów partyjnych.

Komitet Centralny partii otrzymuje liczne pisma od ludzi radzieckich, którzy pragną dopomóc partii i państwu zwracając się do KC w najróżnorodniejszych sprawach, mających nierzadko znaczenie państwowe i społeczne.

Wszystkie pisma wpływające do Komitetu Centralnego są skrupulatnie rozpatrywane przez odpowiedzialnych pracowników aparatu KC. Niektóre oświadczenia i pisma były przedmiotem dyskusji w Komitecie Centralnym.

Moskatow stwierdził, że w okresie sprawozdawczym nastąpiło dalsze wzmocnienie aparatu partyjnego, podniósł się poziom polityczny i kulturalny kadr partyjnych i wzrosło ich poczucie odpowiedzialności za wykonanie powierzonych zadań.

Następnie Zjazd przystąpił do dyskusji nad referatem sprawozdawczym KC WKP(b) i nad sprawozdaniem Centralnej Komisji Rewizyjnej WKP(b).

Przewodniczący Chruszczow udzielił głosu delegatowi Grysiniowi z Moskwy.

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego — oświadczył Grysini — uzbraja partię i naród radziecki we wspólny program walki o dalszy wzrost potęgi państwa radzieckiego, o zbudowanie społeczeństwa komunistycznego. Historyczne na miarę światową zwycięstwa, z którymi przyszła partia na XIX Zjazd, napawiają serca wszystkich ludzi pracy dumą z naszej Partii Komunistycznej i pragnieniem kroczenia wciąż naprzód, pokonywania wszelkich trudności, walki o dalszy rozkwit Ojczyzny Socjalistycznej, o nowe zwycięstwa wielkiej sprawy Lenina — Stalina.

Mówca stwierdził, że tow. Malenkow wskazał zupełnie słusznie, iż moskiewska organizacja partyjna poświęca zbyt mało uwagi pracy ideologicznej. Organizacja moskiewska uwzględniła to i podjęła kroki w celu podniesienia poziomu pracy ideologicznej.

W zakończeniu Grysini oświadczył wśród oklasków uczestników Zjazdu:

— Moskiewska organizacja partyjna była, jest i będzie zawsze przodującym oddziałem naszej okrytej chwałą partii komunistycznej, trwałą ostoją Komitetu Centralnego Partii. Zewrże ona jeszcze ściślej swe szeregi wokół naszego Wielkiego Wodza i Nauczyciela Towarzysza Stalina!

MOSKWA. Agencja TASS donosi: Na przedpołudniowym posiedzeniu dnia 7 października toczyła się dyskusja nad referatami sprawozdawczymi KC WKP(b) i Centralnej Komisji Rewizyjnej. Przewodniczyli po kolei N. A. Bułganin i L. M. Kaganowicz. Przemawiali kierownicy partii komunistycznych Estońskiej Republiki Związkowej, Uzbekkiej Republiki Związkowej, Tadżyckiej Republiki Związkowej, Ormiańskiej Republiki Związkowej oraz delegaci obwodów rostowskiego i kaliningradzkiego.

Z ogromną uwagą wysłuchali delegaci przemówienia L. P. Berli. Pod koniec przedpołudniowego posiedzenia M. N. Piegow, składając sprawozdanie w imieniu Komisji Mandatowej, zakomunikował, że na Zjeździe obecnych jest 1192 delegatów z głosem decydującym i 167 delegatów z głosem doradczym. Po raz pierwszy reprezentowane są na zjeździe organizacje partyjne czterech młodych republik związkowych: Łotewskiej, Mołdawskiej, Litewskiej i Estońskiej, — zachodnich obwodów Białorusi i Ukrainy, obwodu kaliningradzkiego, Sachalinu Południowego i wysp Kurylskich. Wśród delegatów znajdują się przedstawiciele 37 narodowości. Mówca stwierdził, że w czasie między XVIII a XIX Zjazdem Partia Komunistyczna wzrosła prawie trzykrotnie.

O godzinie 18-ej rozpoczęło się posiedzenie wieczorne pod kierownictwem L. M. Kaganowicza. Przemawiali przedstawiciele organizacji partyjnych krajów: Ałtajskiego, Krasnodarskiego, obwodu mołotowskiego, Republiki Karelo-Fińskiej i Republiki Fingiskiej, pisarz Kornejczuk i minister Spraw Wojskowych ZSRR Marszałek Wasilewski.

Po zakończeniu dyskusji nad referatami sprawozdawczymi, Zjazd uchwalił jednomyślnie rezolucję, aprobującą linię polityczną i działalność praktyczną Komitetu Centralnego WKP(b).

NASTĘPNIE POWITAŁ ZJAZD W IMIENIU POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ GORĄCO WITANY PRZEZ ZJAZD BOLESŁAW BIERUT — PRZEWODNICZĄCY KC PZPR.

Proletariusze wszystkich krajów łączcie się!

GŁOS KOSZALIŃSKI

ORGAN KW POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

Cena 15 gr

Koszalin, czwartek, dn. 9 października 1952 r.

Rok I Nr 34

Niemiecka Republika Demokratyczna ważnym czynnikiem utrwalenia pokoju i bezpieczeństwa narodów

Fragmenty przemówienia przewodniczącego Prezydium Rady Najwyższej ZSRR
M. Szwernika na akademii w Berlinie

BERLIN. — Na uroczystej akademii w Berlinie z okazji III rocznicy proklamowania Niemieckiej Republiki Demokratycznej Przewodniczący Prezydium Rady Najwyższej ZSRR — M. Szwernik wygłosił następujące przemówienie:

DRODZY TOWARZYSZE,
PRZYJACIELE!

W imieniu i na polecenie Prezydium Rady Najwyższej Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, Rządu Radzieckiego, Komitetu Centralnego Wszechzwiązkowej Komunistycznej Partii (bolszewików), w imieniu narodu radzieckiego i osobiste Towarzysza Stalina delegacja radziecka pozdrawia Was i cały naród niemiecki i składa serdeczne życzenia z okazji święta narodowego — trzeciej rocznicy utworzenia Niemieckiej Republiki Demokratycznej. (Burzliwe, długotrwałe oklaski).

Przed trzema laty, w związku z utworzeniem Niemieckiej Republiki Demokratycznej, w dziejach narodu niemieckiego rozpoczęła się nowa era: naród niemiecki wkroczył w okres wyjątkowej walki o swą jedność narodową, o zbudowanie zjednoczonego, niepodległego, demokratycznego, miłującego pokój Niemiec.

Wielki Wódz całej postępowej ludzkości i Choraży pokoju na całym świecie Towarzysz Stalin w swej historycznej depeszy do Prezydenta Wilhelma Piecka i Premiera Ottona Grotewohla z dnia 13 października 1949 r. podkreślił doniosłe znaczenie utworzenia Niemieckiej Republiki Demokratycznej dla losów świata:

„Utworzenie pokój miłującej Niemieckiej Republiki Demokratycznej jest zwrotnym punktem w dziejach Europy. Nie ulega wątpliwości, że istnienie Niemiec, demokratycznych i pokój miłujących, obok istnienia miłującego pokój Związku Radzieckiego wyklucza możliwość nowych wojen w Europie. Kładzie kres przelewowi krwi w Europie i umożliwia ujarzmienie krajów europejskich przez imperialistów świata”. (Okłaski).

Trzy lata, które upłynęły od chwili utworzenia Niemieckiej Republiki Demokratycznej, pokazały całemu światu, że tu, na wschodzie Waszego kraju, narodzili się nowe Niemcy — wolne, demokratyczne, miłujące pokój, niezawisłe Niemcy. Te nowe Niemcy zerwały zdecydowanie z odwieczną agresywną polityką militarystyki pruskiej, z ponurym dziedzictwem imperializmu kaiserowskiego, z potwornymi, krwawymi zbrodniami hitlerowskiego faszyzmu. Te nowe Niemcy wkroczyły mocno na drogę demokratycznego, pokojowego rozwoju, na drogę przyjaźni i współpracy ze wszystkimi narodami (oklaski). „Zakładając podwaliny demokratycznych i miłujących pokój Niemiec — mówił Towarzysz Stalin — dokonujecie zarazem dla całej Europy wielkiego dzieła, zapewniając jej trwały pokój”.

Niemiecka Republika Demokratyczna wniosła wielki wkład do sprawy walki o pokój i odbudowy zjednoczonego, niezawisłego, demokratycznego,

miłującego pokój państwa niemieckiego.

W swej depeszy gratulacyjnej do premiera Ottona Grotewohla w związku z trzecią rocznicą utworzenia Niemieckiej Republiki Demokratycznej Towarzysz Stalin pisze:

„Proszę Was o przyjęcie życzeń dalszych sukcesów w wielkim dziele tworzenia zjednoczonego, niezawisłego, demokratycznego, miłującego pokój Niemiec” (oklaski).

W ciągu trzech lat swego dotychczasowego istnienia, Niemiecka Republika Demokratyczna zapanowała przed całym światem, że wkroczyła zdecydowanie na drogę pokoju i demokracji, na drogę przyjaźni ze wszystkimi narodami. Cała działalność Niemieckiej Republiki Demokratycznej w polityce zagranicznej i wewnętrznej przyczyniała się do ugruntowania się zaufania narodów, które ucierpiały od agresji hitlerowskiej. Niemiecka Republika Demokratyczna stała się ważnym czynnikiem utrwalenia pokoju i bezpieczeństwa narodów, ostoją i nadzieją wszystkich demokratycznych sił narodu niemieckiego w ich walce o jedność kraju i o pokój, przeciwko przygotowaniu do rozpętania nowej wojny.

Coraz silniej i jaskrawiej z dniem każdym rozpała się niegasnąca płomień walki narodu niemieckiego przeciwko nowej wojnie, o narodowe zjednoczenie Niemiec. Fakty wskazują, że naród niemiecki nie chce być mięsem armatnim podlegającym do nowej wojny (oklaski). Nie ulega wątpliwości, że nie dopuści on do tego, by o losach Niemiec zdecydowano wbrew jego woli i bez jego udziału. Gdy chodzi o zjednoczenie Niemiec, rozstrzygałaczą rolę przypada samemu narodowi niemieckiemu (oklaski).

Dla narodu niemieckiego, podobnie jak i dla innych narodów, brzmią jak zawołanie bojowe, słowa Towarzysza Stalina:

POKOJ BĘDZIE ZACHOWANY I UTRWALONY, JEŻELI NARODY UJMĄ W SWE RĘCE SPRAWĘ ZACHOWANIA POKOJU I BĘDĄ BRONIŁY JEJ DO KOŃCA. WOJNA MOŻE STAĆ SIĘ NIEUNIKNIJĄCĄ, JEŻELI PODZEGACZOM WOJENNYM UDA SIĘ OMOTAC SIECIĄ KŁAMSTW MASY LUDOWE, OSZUKAC JE I WCIĄGNĄC JE DO NOWEJ WOJNY ŚWIATOWEJ.”

Naród radziecki życzy narodowi niemieckiemu nowych sukcesów w jego walce o utworzenie zjednoczonego, niezawisłego, demokratycznego, pokój miłującego Niemiec, w walce o pokój (oklaski).

Niech żyje Niemiecka Republika Demokratyczna i jej Prezydent — Wilhelm Piecki (Wszyscy wstają i urządzają burzliwą, długotrwałą owację).

Niech żyje Rząd Niemieckiej Republiki Demokratycznej z Premierem Grotewohlem na czele! (Okłaski)

Niech żyje i krzepnie nie-wrzucona przyjaźń między narodami niemieckim i radzieckim! (Okłaski).

Niech żyje Mądry Wódz i Nauczyciel całej postępowej

ludzkości, Choraży pokoju na całym świecie, Wielki Stalin!

Wszyscy wstają z miejsc. Rozlega się burzliwa, długotrwała owacja na cześć Józefa Stalina.

Powiaty drawski, sławieński i kołobrzeski przekroczyły 90 proc. rocznego planu skupu zboża - zostały zwolnione z miarek i odsypów

W dniu 8 bm. powiat drawski wykonał 90 proc. rocznego planu skupu zboża, powiat sławieński — 100 procentach — i w ten sposób dopomógł w dużej mierze do zwolnienia powiatu z miarek i odsypów. Ambicją chłopów tych powiatów jest obecnie pełne wykonanie planów skupu żywności i mleka oraz terminowe uregulowanie należności podatkowych, aby i pod tym względem przodować w województwie.

W bazach rybackich i na morzu

Rybaczy darłowski podejmują dodatkowe zobowiązania dla uczczenia XIX Zjazdu WKP(b) i Programu Wyborczego Frontu Narodowego

Na uroczystej masowce, poświęconej omówieniu otwarcia XIX Zjazdu WKP(b), rybaczy darłowskiego „Kutra” podjęli dodatkowo szereg zobowiązań produkcyjnych.

Wszystkie załogi rybackie PPUR „Kuter” w Darłowie zobowiązały się wykonać plan połowowy w miesiącu październiku w 120 proc., za przykładem rybaków i marynarzy radzieckich, a szczególnie za przykładem załogi statku „Akademik Krywłow”, odczyt jednostki rybackiej socjalistycznej opieką i przedłużyć ich okres międzyremontowy. Aby współzawodnictwo o przedłużenie okresu międzyremontowego nadać zorganizowane formy, rybaczy „Kutra” zwrócili się do kierownictwa bazy i wydziału technicznego CZRM o jak najszybsze dostarczenie im norm eksploatacyjnych poszczególnych urządzeń kutrowych.

Zobowiązania indywidualne podjęła załoga „Dar 17” szypora Jana Pacholskiego oraz „Dar 11” szypora Lucjana Kudawy. Załoga „Dar 17” postanowiła wykonać plan połowowy w październiku w 120 proc., następnie rozpocząć systematyczne połowy w t. zw. tułkę. „Dar 17” zwrócił się jednocześnie do kierownictwa bazy o jak najszybsze przygotowanie potrzebnego sprzętu połowowego oraz zorganizowanie do połowów w tułkę drugiej jednostki rybackiej. Załoga „Dar 11” wystąpiła z apelem do wszystkich rybaków darłowskich, by stowarli wielodniowe wyjazdy w morze na dalsze łowiska, gdyż jak dotychczas baza eks-

pluatuje łowiska pobliskie, stosując przeważnie jednodniowe wyjazdy w morze.

Wiele załóg kutrowych z Darłowa zapowiedziało podjęcie dalszych zobowiązań, mających na celu zwiększenie oszczędności paliwa, sieci oraz przedterminowe wykonanie planów połowowych. Jak stwierdzili obecni na uroczystej masowce szyprowie, trzecią dalszych zobowiązań podadzą oni do bazy drogą radiową po uprzednim przedyskutowaniu ich z całymi załogami.

Rybaczy darłowscy wezwali jednocześnie do podejmowania dodatkowych zobowiązań dla uczczenia XIX Zjazdu WKP(b) i Programu Wyborczego Frontu Narodowego wszystkie bazy rybackie na wybrzeżu polskim. „Mamy poważne założeń do wykonania rocznego planu połowów — stwierdzają rybaczy z Darłowa — w szeregu bazach wykonanie tego planu jest zagrożone. Winniśmy wszyscy wzmocnić swe wysiłki, by z honorem wykonać nasze obowiązki wobec Ludowej Ojczyzny”.

Ambasador

Aenne Kundermann złożyła wieniec na cmentarzu poległych żołnierzy radzieckich

WARSZAWA. Dnia 7 bm. w III rocznicę powstania Niemieckiej Republiki Demokratycznej szef misji dyplomatycznej Niemieckiej Republiki Demokratycznej w Polsce Panl Ambasador Aenne Kundermann złożyła wieniec na cmentarzu poległych żołnierzy radzieckich.

Referat
sprawozdawczy
Komitetu Centralnego
WKP(b)
na XIX Zjeździe Partii
Część drugą referatu
sekretarza KC WKP(b)
G. M. Malenkowa
zamieszczamy
na stronie 2, 3 i 4

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP(b)

na XIX Zjeździe Partii

Referat sekretarza KC WKP(b) tow. G. M. Malenkowa

II.

Sytuacja wewnętrzna Związku Radzieckiego

Cechą charakterystyczną okresu sprawozdawczego jest dalsze umocnienie sytuacji we wewnętrznym Związku Radzieckim, rozwój całej gospodarki narodowej i kultury socjalistycznej.

W ciągu dwóch pierwszych lat po XVIII Zjeździe partii, masy pracujące naszego kraju kontynuowały pomyślnie realizację trzyletniego planu i doprowadziły do dalszego umocnienia Związku Radzieckiego. W latach tych osiągnięto nowe sukcesy w rozwoju gospodarki narodowej.

Pokojeową pracę ludzi radzieckich przerwała zdradziecka napad Niemiec faszystowskich na ZSRR. Rozpoczął się trudny okres w dziejach państwa radzieckiego — okres Wielkiej Wojny Narodowej. W latach tej wojny klasa robotnicza, chłopstwo kolchozowe, inteligencja radziecka — zarówno na froncie, jak i na tyłach — wykazały wysoki poziom odwagi i odwagi w walce z wrogiem.

Zakończywszy wojnę historycznym zwycięstwem, Związek Radziecki wkroczył w nowy, pokojowy okres swego rozwoju gospodarczego. W krótkim okresie państwo radzieckie o własnych siłach, własnymi środkami, bez pomocy z zewnątrz, odbudowało zrujnowaną wskutek wojny gospodarkę i pełnię jej napędzając, przekraczając wskaźniki gospodarcze okresu przedwojennego.

Sukcesy na polu odbudowy przemysłu i rolnictwa pozwoliły już w 1947 roku na zniesienie kartkowego systemu zapobiegania ludności w artykuły spożywcze i towary przemysłowe oraz na przeprowadzenie reformy walutowej. Posunięcia te, jak również przeprowadzone plany pięcioletnie, obniżka cen artykułów spożywczych i towarów przemysłowych, zwiększyły siłę nabywczą rubla radzieckiego i zapewniły wzrost dobrobytu mas pracujących.

W 1950 roku kurs rubla oparty został na złocie i podwyższony w stosunku do walut obcych.

Sukcesy osiągnięte w odbudowie i rozwoju ekonomiki umożliwiły państwu radzieckiemu przystąpienie do praktycznej realizacji nowych, ważnych zadań gospodarczych, między innymi takich, jak budowa potężnych elektrowni wodnych na Wołdze i Dnieprze, budowa wielkich kanałów dla żeglugi i irygacji, stworzenie ochronnych pasów leśnych na rozległym obszarze kraju.

Historyczne wydarzenia, jakie zaszły w okresie sprawozdawczym, dowiodły, że radziecki ustroj społeczny i państwo wy jest nie tylko najlepszą formą organizacji ekonomicznej i kulturalnego rozwoju kraju w latach budownictwa pokojowego, lecz również najlepszą formą mobilizacji wszystkich sił narodu dla odparcia wroga w okresie wojny. Wydarzenia te dowiodły również ogromnego wzrostu aktywności politycznej mas pracujących, dalszego umocnienia jednolitości moralno-politycznej narodu radzieckiego, skupienia wokół Partii Komunistycznej, dalszego umocnienia braterskiej wspólnoty narodów ZSRR i pogłębienia patriotyzmu radzieckiego.

Naród nasz jest niezłomnie zdecydowany nadal ofiarować pracę dla dobra Ojczyzny socjalistycznej, zaszczytnie wykonać historyczne zadanie budowy społeczeństwa komunistycznego (burzliwe długotrwałe oklaski).

1. Dalszy rozwój gospodarki narodowej ZSRR

A. PRZEMYSŁ

W latach 5-letek przedwojennych zrealizowane zostało w ZSRR socjalistyczne uprzedmiotowienie. Potężny przemysł stał się podstawą rozwoju całej gospodarki narodowej i przegrywania kraju do aktywnej obrony. Lata wojny potwierdziły ze szczególną siłą słuszność linii generalnej naszej partii, linii uprzedmiotowienia kraju. Realizacja polityki uprzedmiotowienia ZSRR miała decydujące znaczenie dla losów narodu radzieckiego i umocniła naszą ojczyznę przed użyczeniem.

W ciężkich warunkach wojny partia potrafiła szybko przezwyciężyć trudności na tory wojenne. Do wschodnich okręgów ewakuowano ze strefy działań wojennych urządzenia wszystkich najważniejszych zakładów przemysłowych. Państwo radzieckie znalazło w latach wojny dość silne i środki nie tylko do szybkiego uruchomienia ewakuowanych zakładów, lecz również do przyspieszonej budowy nowych przedsiębiorstw.

Wzrost produkcji przemysłowej ZSRR

Lata	1940	1944	1945	1946	1947	1948	1949	1950	1951	1952	Plan
Cały przemysł	100	104	92	77	93	118	141	173	202	223	223
W tym: „grupa A” produkcja środków produkcji	100	136	112	82	101	130	163	205	239	267	267
„grupa B” produkcja środków konsumpcyjnych	100	51	59	67	82	99	107	123	143	156	156

Z powyższych danych wynika, że w latach 1945 i 1946 nastąpił spadek poziomu produkcji przemysłowej. Było to związane z faktem, że produkcja sprzętu wojennego uległa po zakończeniu wojny gwałtownej redukcji, przedstawienie zaś przemysłu na tory produkcji pokojowej wymagało pewne

głównie zakładów ciężkiego przemysłu. Mimo przejściowej okupacji przez najeźdźców faszystowskich ważnych pod względem gospodarczym okręgów kraju, przemysł w toku wojny produkował dla frontu w rosnących z roku na rok ilościach wszystkie rodzaje uzbrojenia i amunicji.

Po zakończeniu wojny przemysł przeszedł od produkcji wojennej do produkcji cywilnej. Partia postawiła zadanie rozwinięcia na szeroką skalę przede wszystkim ciężkiego przemysłu, szczególnie hutnictwa, przemysłu paliw i energetyki, gdyż bez ciężkiego przemysłu nie można było rozwiązać zadania odbudowy i dalszego rozwoju gospodarki narodowej. Jednocześnie partia zwróciła szczególną uwagę na zwiększenie produkcji towarów powszechnego użytku w celu podniesienia stopy życiowej ludności.

W wyniku pomyślnego odbudowy i rozwoju przemysłu w latach powojennych mamy w chwili obecnej znacznie wyższy, w porównaniu z okresem przedwojennym, poziom produkcji przemysłowej. Oto dane w tej sprawie:

nowe sukcesy w rozwoju naszego przemysłu.

Jak wiadomo, plan bieżącego roku dla przemysłu jako całości jest nie tylko pomyślnie wykonywany, lecz wykonywany z nadwyżką. Istnieją przeto wszelkie podstawy, by uważać, że w roku 1952 produkcja przemysłowa będzie blisko 2,3 raza większa niż w 1940 roku.

Szczególnie szybko rozwija się przemysł produkujący środki produkcji, którego ogólna produkcja w 1951 roku przekroczyła poziom przedwojenny 2,4 raza, a w 1952 roku przekroczy ten poziom blisko 2,7 raza. W 1952 roku wyprodukowano: 25 mln. ton surowców, czyli około 70 proc. więcej niż w 1940 roku, 35 mln. ton stali, czyli blisko o 90 proc. więcej niż w roku 1940, 27 milion. ton wyrobów walcowanych, czyli przeszło 2 razy więcej niż w 1940 roku, 300 mln. ton węgla, czyli przeszło o 80 proc. więcej niż w 1940 roku, 47 mln. ton ropy naftowej, czyli przeszło o 50 proc. więcej niż w 1940 roku, 117 miliardów kWh energii elektrycznej, tj. 2,4 raza więcej niż w 1940 roku, maszyn i urządzeń wyprodukowanych przeszło 3 razy więcej niż w 1940 roku. Jeśli idzie o roczny przyrost produkcji najważniejszych gałęzi przemysłu, to mieliśmy w ciągu ostatnich lat znacznie większe rozmiary tego przyrostu niż w okresie przedwojennym. Tak np. w ciągu ostatnich trzech lat — w 1949 — 1951, tj. od chwili, gdy przedwojenny poziom produkcji przemysłowej nie tylko został osiągnięty, ale przekroczony, przyrost wytopu surowców wynosił 8 mln. ton, przyrost wytopu stali — 13 mln. ton i przyrost produkcji wyrobów walcowanych — 10 mln. ton, podczas, gdy w latach przedwojennych przyrost takich rozmiarów osiągnięto w zakresie wytopu surowców w ciągu 8 lat, wytopu stali — w ciągu 9 lat, a produkcji wyrobów walcowanych — w ciągu 12 lat. Przyrost wydobycia węgla w ciągu wymienionych trzech lat wyniósł 74 mln. ton, a przyrost wydobycia ropy naftowej — 13 mln. ton, przyrost takich rozmiarów osiągnięto w latach przedwojennych w zakresie wydobycia węgla w ciągu 6 lat, a wydobycia ropy naftowej — w ciągu 10 lat.

Przyrost produkcji energii elektrycznej w ciągu tych trzech lat wyniósł 37 miliardów kWh, — przyrost produkcji energii elektrycznej takich rozmiarów w latach przedwojennych osiągnięto w ciągu 9 lat.

Wzrost produkcji środków produkcji oraz wzrost produkcji rolniczej stworzyły mocną bazę dla rozwoju przemysłu produkującego artykuły konsumpcyjne. Ogólna produkcja tego przemysłu była w 1951 roku o 43 proc. większa niż w 1940 roku, a w roku 1952 będzie w przybliżeniu o 60 proc. większa niż w 1940 roku.

W 1952 roku wyprodukowano: z gór 5 mld. metrów tkanin bawełnianych, czyli o około 30 proc. więcej niż w 1940 roku, — prawie 190 mln. metrów tkanin wełnianych, czyli około 60 proc. więcej niż w 1940 roku, — 218 mln. metrów tkanin lęgowanych, czyli 2,8 raza więcej niż w 1940 roku, — 250 mln. par obuwia skózanego, czyli około 20 proc. więcej niż w 1940 roku, — 125 mln. par obuwia gumowego, czyli o 80 proc. więcej niż w 1940 roku, — przeszło 3.300 tys. ton cukru, czyli o przeszło 50 proc. więcej niż w 1940 roku, — ponad 380 tys. ton masła wyprodukowanego przez przemysł (nie licząc znacznej ilości masła produkowanego domowo), co przewyższy przedwojenny poziom przemysłowej produkcji

masła o przeszło 70 proc.

W okresie sprawozdawczym, zwłaszcza w latach powojennych, rozszerzyła się znacznie i umocniła produkcja techniczna naszego przemysłu, zarówno dzięki budowie nowych, jak też dzięki rekonstrukcji czynnych przedsiębiorstw. Z ogólnej sumy około 500 mld. rubli, zainwestowanych w gospodarkę narodową, tylko w latach 1946 — 1951 zainwestowano w przemysł ponad 320 mld. rubli. W ciągu tego okresu w ZSRR odbudowano, zbudowano i oddano do użytku około 7 tys. wielkich, państwowych przedsiębiorstw przemysłowych. Zasoby produkcyjne przemysłu wzrosły w 1952 roku o 77 proc. w porównaniu z 1940 rokiem.

Ale w grę wchodzi tu nie tylko ilościowy wzrost zasobów produkcyjnych.

Rysem charakterystycznym ubiegłego okresu był również dalszy techniczny postęp przemysłu. W odróżnieniu od krajów kapitalistycznych, gdzie zachodzą periodyczne przerwy w rozwoju techniki, związane z niszczeniem sił wytwórczych społeczeństwa na skutek kryzysów ekonomicznych w ZSRR, gdzie takich kryzysów nie ma, odbywa się nieprzerwane doskonalenie produkcji na bazie najwyższej techniki, na podstawie osiągnięć przodującej nauki radzieckiej.

W latach powojennych w naszym przemyśle wypożyczono w nowe maszyny i mechanizmy, zastosowano doskonałe procesy technologiczne, wprowadzono racjonalizację organizacji produkcji. Park obrabiarek, dzięki uzupełnieniu nowymi, bardziej wydajnymi obrabiarkami, zwiększył się w tym okresie 2,2 raza. Kształt przemysłu budowy maszyn tylko w ciągu ostatnich trzech lat, wyprodukował około 1.600 nowych typów maszyn i mechanizmów.

W walce o dalszy postęp techniczny wielką rolę przypada naszej nauce, która przez swoje odkrycia pomaga narodowi radzieckiemu pełniej i lepiej wykorzystywać bogactwa i siły przyrody. W okresie powojennym, uczeń nasz pomyślnie rozwijał wiele problemów naukowych o wielkim znaczeniu dla gospodarki narodowej. Najważniejszym osiągnięciem nauki radzieckiej w tym okresie jest odkrycie metod produkcji energii atomowej. W ten sposób nasza nauka i technika zlikwidowała monopol USA w tej dziedzinie i zadała poważny cios podlegaczom wojennym, którzy usiłowali wykorzystać tajemnicę produkcji energii atomowej, jako środek szantażu i zastraszenia innych narodów.

Państwo radzieckie rozporządza realnymi możliwościami produkcji energii atomowej, jest głęboko zainteresowane w tym, aby ten nowy rodzaj energii wykorzystano w celach pokojowych, dla dobra ludności, gdyż takie wykorzystanie energii atomowej rozszerza bezgranicznie władzę człowieka nad żywiołami siłami przyrody, otwiera przed ludzkością kolosalne możliwości wzrostu sił produkcyjnych, technicznych i kulturalnych postępu, zwiększenia bogactwa społecznego.

O wielkich osiągnięciach radzieckiej nauki i techniki świadczą coroczne przyznawanie Nagród Stalinowskich za wybitne prace naukowe, wynalazki i gruntowne udoskonalenie metod pracy produkcyjnej. Zaszczytne miano laureata Nagrody Stalinowskiej nadano 8.470 pracownikom nauki, przemysłu, transportu i rolnictwa.

Doniosłym momentem w rozwoju przemysłu jest fakt, że w minionym okresie w szybkim tempie rozwijał się prze-

mysł we wschodnich okręgach ZSRR, wskutek czego zmieniło się poważnie rozmieszczenie naszego przemysłu. We wschodnich okręgach — w okręgach nadwołżańskich, na Uralu, Syberii, na Dalekim Wschodzie, w Kazachskiej SRR i w republikach związkowych Azji Środkowej powstała potężna baza przemysłowa kraju. Ogólna produkcja przemysłowa w tych okręgach zwiększyła się do 1952 roku trzykrotnie w porównaniu z 1940 rokiem. W roku 1951 wschodnie okręgi dały około 1/3 całej produkcji przemysłowej ZSRR, przeszło połowę całej ilości stali i wyrobów walcowanych, prawie połowę całej ilości węgla i ropy naftowej i przeszło 40 proc. energii elektrycznej.

Takie są zasadnicze wyniki rozwoju przemysłu ZSRR w okresie sprawozdawczym.

Zadania w dziedzinie rozwoju naszego przemysłu na najbliższe lata są wyliczone w projekcie Dyrektyw w sprawie Piątego 5-letniego Planu Rozwoju ZSRR, przedstawionym Zjazdowi do rozpatrzenia. Zadania te polegają na tym, aby podnieść poziom produkcji przemysłowej w 1955 roku w porównaniu z rokiem 1950, w przybliżeniu o 70 proc. przy czym produkcja środków produkcji powinna wzrosnąć w przybliżeniu o 80 proc., a produkcja artykułów konsumpcyjnych w przybliżeniu o 65 proc. Takie zadanie w zakresie wzrostu produkcji przemysłowej oznacza, że w 1955 roku produkcja przemysłowa wzrosła trzykrotnie w porównaniu z 1940 rokiem.

Pięty Plan Pięcioletni oznacza nowy wielki krok naprzód na drodze rozwoju naszego kraju od socjalizmu, do komunizmu. (Okłaski).

Przemysł nasz rozporządza wszystkimi możliwościami, by wykonać stojące przed nim zadania. Obecnie wszystkie gałęzie przemysłu wyposażone są w doskonałą technikę, posiadają wykwalifikowane kadry robotników i pracowników inżynierów — techników, przedsiębiorstwa nie odczuwają braku surowców i materiałów. Chodzi teraz o to, aby wykorzystywać w pełni te możliwości, decydując o usuwaniu niedociągnięć w pracy, wykorzystywać nie wykorzystane rezerwy produkcyjne i przekształcać je w potężne źródło rozwoju gospodarki narodowej.

Szczególną uwagę należy poświęcić zadaniu zapewnienia dalszego wszechstronnego wzrostu wydajności pracy we wszystkich gałęziach przemysłu.

Partia nasza, na wszystkich etapach budownictwa socjalistycznego, nieugięcie walczyła o systematyczne podnoszenie wydajności pracy, jako o najważniejszy warunek wzrostu i doskonalenia produkcji socjalistycznej. Tym właśnie przeda wszystkim tłumaczy się ogromne sukcesy osiągnięte w rozwoju produkcji ZSRR. W okresie od 1940 do 1951 r. wydajność pracy w przemyśle wzrosła o 50 proc. przy czym przyrost produkcji przemysłowej w ciągu tego okresu 70 proc. uzyskano dzięki wzrostowi wydajności pracy. Wydajność pracy w budownictwie zwiększyła się w tymże okresie o 36 proc.

Szybki wzrost wydajności pracy w ZSRR jest przede wszystkim wynikiem szerokiego zastosowania w gospodarce narodowej nowej techniki i nowoczesnych procesów technologicznych, wynikiem mechanizacji i elektryfikacji produkcji, zwłaszcza zaś mechanizacji pracochłonnych i ciężkich robót, jak również wynikiem lepszej organizacji pracy, wzrostu ogólnego poziomu wykształcenia i kultury mas pracujących i podniesienia ich kwalifikacji produkcyjnych. Socjalistyczny

system gospodarki otwiera nieograniczone pole dla zastosowania najnowocześniejszej techniki. W ZSRR maszyny nie tylko zaoszczędzają pracę, lecz równocześnie czynią pracę robotników lżejszą, dzięki czemu w warunkach gospodarki socjalistycznej, w odróżnieniu od warunków kapitalizmu, robotnicy bardzo chętnie używają maszyn w procesie pracy. Robotnik radziecki jest bezpośrednio zainteresowany w zwiększeniu wydajności pracy, wle bowiem, że przez to likwiduje związkową Azję Środkową powstała potężna baza przemysłowa kraju. Ogólna produkcja przemysłowa w tych okręgach zwiększyła się do 1952 roku trzykrotnie w porównaniu z 1940 rokiem. W roku 1951 wschodnie okręgi dały około 1/3 całej produkcji przemysłowej ZSRR, przeszło połowę całej ilości stali i wyrobów walcowanych, prawie połowę całej ilości węgla i ropy naftowej i przeszło 40 proc. energii elektrycznej.

Jednakże istniejące w naszym przemyśle możliwości wzrostu wydajności pracy nie są jeszcze bynajmniej całkowicie wykorzystywane. Świadczy o tym przede wszystkim niewykonanie planów w dziedzinie wydajności pracy przez wiele przedsiębiorstw.

W wielu przedsiębiorstwach wzrost wydajności pracy ulega zahamowaniu wskutek złego wykorzystania posiadanych środków mechanizacji.

Wzrost wydajności pracy ulega również zahamowaniu wskutek tego, że w wielu przedsiębiorstwach i na budowie organizacja pracy postawiona jest w sposób niezadowolający, wskutek czego dochodzi do wielkiego marnotrawstwa czasu roboczego.

Duże znaczenie dla podniesienia wydajności pracy ma normowanie techniczne. Tymczasem w wielu przedsiębiorstwach normowanie techniczne postawione jest w sposób niezadowolający, wciąż jeszcze przeważa stosowanie norm zbyt niskich, tzw. norm „władczynie-statystycznych”, które nie odpowiadają współczesnemu poziomowi techniki produkcji, nie odzwierciedlają doświadczeń przodujących robotników i nie pobudzają do wzrostu wydajności pracy.

Zadanie organizacji partyjnych, gospodarczych i związkowych polega na tym, by szybko usuwać przyczyny przeszkadzające wzrostowi wydajności pracy i zapewnić we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej, w każdym przedsiębiorstwie, na każdym odcinku produkcji, wykonanie i przekroczenie zadań w dziedzinie wzrostu wydajności pracy. Trzeba zdecydowanie usuwać niedociągnięcia w dziedzinie wykorzystania przodujących robotników i nie pobudzają do wzrostu wydajności pracy.

TOWARZYSZE!

Nasz przemysł rośnie, rozwija się i staje się coraz potężniejszy i coraz doskonalszy technicznie. Będziemy również nadal rozwijać wszechstronnie siły wytwórcze naszego socjalistycznego przemysłu, jako podstawy potęg naszej ojczyzny i wzrostu dobrobytu materialnego narodu radzieckiego. (Długotrwałe okłaski).

B. ROLNICTWO!

W dalszym ciągu swego przemówienia G. M. Malenkowa oświadczył:

Do początku okresu sprawozdawczego, to jest do chwili, kiedy odbywał się XVIII Zjazd Partii, ustroj kolchozowy w naszym kraju okrzepł ostаточно, kolchozy umocniły się i socjalistyczny system rolnictwa utwierdził się, jako jedyną formę rolnictwa.

(Ciąg dalszy na 3-iej str.)

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP(b)

na XIX Zjeździe Partii

Referat sekretarza KC WKP(b) tow. G. M. Malenkowa

(Dokończenie ze str. 2)

Wojna powstrzymała na pewien czas rozwój rolnictwa i zadała mu wielkie straty, zwłaszcza w rejonach okupowanych, gdzie zabórzy hitlerowscy zniszczyli i rozgrabili kolchozy, MTS i sowchozy. Jednak mimo olbrzymich trudności okresu wojennego, kolchozy i sowchozy rejonów wschodnich nieprzerwanie zapatrywały armię i ludność w żywność, a przemysł lekki — w surowce. Bez ustroju kolchozowego, bez pełnej poświęcenia pracy kolchoźników i kolchożnic, bez ich wysokiej świadomości politycznej i sprawności organizacyjnej nie potrafilibyśmy rozwiązać tego niezwykle trudnego zadania.

Z chwilą przejścia do budownictwa pokojowego, przed partią stało zadanie jak najszybszej odbudowy i dalszego podniesienia rolnictwa. Szczególną troską partii w okresie powojennym było organizacyjne i gospodarcze umocnienie kolchozów, okazanie im pomocy w odbudowie i dalszym rozwoju gospodarki społecznej i podniesienie na tej podstawie dobrobytu materialnego chłopstwa kolchozowego. Dla dalszego rozwoju sił wytwórczych rolnictwa dużo znaczenia miało scalenie małych kolchozów, ponieważ wielkie kolchozy mogą pomyślnie rozszerzać i udokonać gospodarkę społeczną. Obecnie mamy 97 tysięcy scalonych kolchozów zamiast 251 tysięcy małych kolchozów na 1 stycznia 1950 r.

W wyniku realizacji kroków podjętych przez partię i rząd przewyższone pomyślnie w rolnictwie trudności wywołane przez wojnę i wynikiem w 1946 r., wskutek silnej suchy, tak, że przedwojenny poziom produkcji rolnictwa został w krótkim czasie przywrócony i przekroczony.

W latach powojennych w szybkim tempie powracano do obszarów zasiewów, wzrastały plony i zwiększała się globalna produkcja zbóż, upraw przemysłowych, pastewnych, warzywnych i innych roślin uprawnych. Obszary zasiewów wszystkich roślin uprawnych w 1952 r. przekroczyły poziom przedwojenny o 5,3 miliona ha.

Produkcje zbóż doprowadzono do poprzedniego poziomu w trzecim roku po zakończeniu wojny, a w latach następnych wzrastała ona przy jednoczesnym, dużym wzroście ilości zwierząt towarowych.

W bieżącym 1952 r. globalne zbiory zboża wyniosły 8 miliardów pudów (burliwie okłaski), przy czym globalne zbiory najważniejszych roślin spożywczych — pszenicy, zwiększyły się w porównaniu z 1940 r. o 48 proc. (okłaski).

W ten sposób problem zbóż, uważany poprzednio za najtrudniejszy i najpoważniejszy, został pomyślnie rozwiązany, rozwiązany ostatecznie i raz na zawsze, (burliwie długotrwale okłaski).

W okresie powojennym w szczególności w szybkim tempie rozwijała się produkcja bawełny i buraka cukrowego: w 1951 r. globalna produkcja włókna bawełny przekroczyła poziom przedwojenny o 46 proc., a buraka cukrowego — o 31 proc., w roku bieżącym wyhodowano jeszcze bogatsze plony tych najważniejszych roślin.

W roku bieżącym, jak i w latach poprzednich, realizowane są pomyślnie państwowe plany skupu zboża, skupu bawełny, buraków cukrowych, nasion olejnych, ziemniaków, warzyw i innej produkcji roślinnej, jak również produkcji hodowlanej.

Nasze rolnictwo staje się coraz bardziej wyspecjalizowane, bardziej produktywnie i daje coraz więcej produkcji towarowej. Trzeba zrozumieć tę niezwykle ważną właściwość w rozwoju naszego rolnictwa. Obecnie, kiedy problem zbożowy został pomyślnie rozwiązany, nie wolno już po staremu oceniać osiągnięć rolnictwa tyl-

ko według ilości produkowanego zboża. Jak widać z przytoczonych danych, oprócz sukcesów w dziedzinie produkcji zboża, osiągnięliśmy wielkie sukcesy w rozwoju produkcji bawełny, buraka cukrowego, roślin olejnych, pastewnych i innych roślin uprawnych. Nasze obecne rolnictwo stało się jakościowo inne, różni się ono gruntownie od dawnego, mało produktywnego, ekstensywnego rolnictwa. Podczas gdy obszary zasiewów wszystkich roślin uprawnych w ZSRR wzrosły w 1952 r. w porównaniu z 1913 rokiem 1,4 raza, przy czym obszary zasiewów zbóż wzrosły o 5 proc., to obszary zajęte pod uprawy przemysłowe i warzywniczo — arburowe zwiększyły się więcej niż 2,4 raza, a obszary zajęte pod rośliny pastewne ponad 11 razy. Z ogólnej wartości towarowej produkcji roślinnej przeszło 40 proc. przypada obecnie na uprawy przemysłowe. Byłoby zatem poważnym błędem oceniać sukcesy rolnictwa tylko na podstawie poziomu produkcji zboża.

W okresie powojennym, wiele uwagi udzielano wysiłkowi rolnictwa w nową technikę. Nie moglibyśmy bez tego rozstrzygnąć w szóstym temple problemu odbudowy i dalszego rozwoju gospodarki rolnej. W okresie tym park maszynowy — traktorowy uzupełniony został wielką ilością nowych, bardziej udoskonalonych traktorów gąsienicowych z silnikami Diesla, kombajnów samobieżnych, kostarek, kombajnów buraczanych, łusarkich i do sprzątnięcia bawełny oraz innych maszyn o wysokiej wydajności. Ogólna moc parku traktorów w MTS i sowchozach wzrosła w porównaniu z okresem przed wojennym o 59 proc., a kombajnów — o 51 proc. Rolnictwo otrzymało wiele nowych maszyn dla mechanizacji pracochłonnych procesów w hodowli. W związku z znacznym rozszerzeniem mechanizacji prac w gospodarce rolnej i leśnej, rozbudowano w okresie powojennym sieć ośrodków maszynowo — traktorowych, zorganizowano znaczną ilość nowych stacji ochrony lasów.

Sukcesy osiągnięte w rozwoju rolnictwa w okresie powojennym stworzyły warunki dla rozwiązania w gospodarce rolnej jeszcze większych zadań. Interesy gospodarki narodowej i zadania dalszego podniesienia dobrobytu narodu radzieckiego wymagały jeszcze większego podniesienia produkcji rolnej.

Projekt dyrektyw w sprawie Piątego Planu Pięcioletniego przewiduje zwiększenie w ciągu 5 lat globalnych zbiorów: zboża o 40—50 proc., w tym pszenicy o 55—65 proc., włókna bawełny o 55—65 proc., włókna — o 40—50 proc.; buraka cukrowego o 65—70 proc.; słonecznika o 50—60 proc.; ziemniaków o 40—45 proc.; i wzrost produkcji upraw pastewnych w przybliżeniu 2—3 razy.

Obecnie, gdy osiągnięto i przekroczono przedwojenny poziom obszarów zasiewów, jedynie słuszną linią w dziedzinie zwiększenia produkcji rolnictwa jest dalsze, wszechstronne podnoszenie urodzajności.

W okresie powojennym, w związku z poważnymi sukcesami rozwoju rolnictwa, zadanie wszechstronnego rozwoju hodowli stało się centralnym zadaniem partii i państwa w gospodarce rolnej. W okresie od lipca 1945 r. do lipca 1952 r. pogłowie bydła w ZSRR wzrosło o 13,4 miliona sztuk, owiec — o 41, 8 miliona, trzody chlewnej — o 21,3 miliona i koni — o 5,6 miliona.

Obecnie hodowla kolchozowa wraz z sowchozową zajmuje w kraju dominujące miejsce zarówno pod względem ciężaru gatunkowego, jeśli chodzi o ogólny stan pogłowia bydła, jak i pod względem wydajności produkcji hodowlanej. Globalna i towarowa produkcja mięsa, mleka, masła, jaj, wełny

i skór przekroczyła w ZSRR poziom przedwojenny. (Okłaski).

W celu zaspokojenia rosnących potrzeb ludności w dziedzinie artykułów hodowlanych, a przemysłu lekkiego w dziedzinie surowców, konieczne jest osiągnięcie dalszego znacznego rozwoju hodowli.

Wielkie znaczenie dla dalszego rozwoju gospodarki rolnej ma budowa urządzeń trygacyjnych i zakładanie leśnych pasów ochronnych. Już w latach przedwojennych zbudowano znaczną ilość wielkich systemów trygacyjnych, wyposażonych w nowoczesną technikę, oraz zrekonstruowano stare systemy trygacyjne, dzięki czemu obszar faktycznie nawadnianych gruntów w republikach Azji Środkowej i w innych częściach ZSRR zwiększył się półtora raza, co pozwoliło na pomyślnie rozwiązanie tak ważnego zadania. Jak znaczne zwiększenie produkcji bawełny. Rozpoczęto też prace nad zakładaniem leśnych pasów ochronnych.

W latach powojennych, prace nad budową urządzeń trygacyjnych i nad zakładaniem leśnych pasów ochronnych rozwinęły się na jeszcze większą skalę. Wielkie systemy trygacyjne budowane są w republikach zakaukaskich, gdzie obszar faktycznie nawadnianych ziem zwiększył się w najbliższych latach w wyniku tych prac przeszło półtora raza. Począwszy od 1947 r. prowadzone są prace nad trygacją gruntów o wysokiej urodzajności, ale narażonych na posuchę w centralnej części czarnoziemu, w obwodach kurskim, orłowskim, woroneżskim i tambowskim, by uzyskać trwałe plony zbóż, roślin przemysłowych i innych roślin uprawnych. Począwszy od 1948 r. prowadzone są na wielką skalę prace nad założeniem na stepowych i leśno — stepowych obszarach europejskiej części ZSRR wielkich, państwowych, leśnych pasów ochronnych, ochronnych pasów leśnych w kolchozach i sowchozach oraz nad budową stawów i zbiorników wodnych. W ciągu ostatnich 3 i pół lat kolchozy, sowchozy i gospodarstwa leśne zajęły w celach ochronnych obszar 2,6 miliona ha i zbudowały przeszło 12 tysięcy stawów i zbiorników wodnych. W strefach o nadmiernej wilgotności gleby, przede wszystkim na Białorusi i w republikach nad bałtyckich prowadzone są, podobnie jak przed wojną, rozległe prace nad osuszeniem bagien i gruntów zabagnionych.

Wielkie perspektywy otwiera się przed rolnictwem dzięki budowie gigantycznych elektrowni wodnych i systemów trygacyjnych na Woidzie, na Donie, Dnieprze i Amudarii oraz w związku z uruchomieniem Wołżańsko — Dońskiego Kanału Zgładowo im. W. I. Lenina. Zbudowanie tych elektrowni i systemów trygacyjnych zapewni nawodnienie nowych gruntów na obszarze przeszło 6 milionów ha, nawodnienie pastwisk metodą selektywną na obszarze 22 milionów ha i stwarza szerokie możliwości elektryfikacji produkcji rolnej, wprowadzenia orki elektrycznej, zastosowania kombajnów elektrycznych i innych maszyn rolniczych zasilanych prądem elektrycznym.

Jednocześnie z budową urządzeń trygacyjnych na wielką skalę, na wszystkich gruntach nawadnianych, skutecznie realizuje się przejście na nowy system trygacji, przy którym znacznie zwiększa się obszar pól nawadnianych w drodze lepszego rozmieszczenia drobnej sieci trygacyjnej. Zmniejszenie na polach liczby stałych kanałów zraszających oraz zastąpienie ich kanałami tymczasowymi, co umożliwia pełniejsze wykorzystanie nawadnianych gruntów i wody używanej do zraszania, stwarza lepsze warunki mechanizacji rolnictwa, korzystającego z urządzeń trygacyjnych.

Dzięki wykonaniu zaplanowanych wielkich prac nad rozwojem trygacji, nad zakładaniem leśnych pasów ochronnych i osuszaniem zabagnionych gruntów, rolnictwo nasze podniesie się na wyższy szczebel, a kraj zostanie zabezpieczony na zawsze przed niespodziankami klimatycznymi. (Okłaski). Zadanie polega na tym, by skutecznie i w przewidzianych terminach wykonać prace nad rozwojem trygacji, nad stworzeniem leśnych pasów ochronnych i osuszeniem bagien. Organizacje partyjne, radzieckie i gospodarcze powinny poświęcać tej sprawie szczególną uwagę.

Doniosłe znaczenie ma także przeprowadzenie akcji w dziedzinie podniesienia plonów roślin uprawnych na obszarach strefy nieczarnoziemnej, europejskiej części ZSRR. Wiadomo, że na obszarach strefy nieczarnoziemnej istnieje wiele możliwości pomyślnego rozwoju rolnictwa i hodowli, ponieważ obszary te odznaczają się sprzyjającymi warunkami klimatycznymi, dostateczną ilością wilgoci. Tymczasem plony roślin uprawnych na obszarach strefy nieczarnoziemnej są wciąż jeszcze niskie. Aby uzyskać wysokie i trwałe plony roślin uprawnych należy przede wszystkim zorganizować na szeroka skalę wapnowanie gleb kwaśnych przy jednoczesnym stosowaniu wystarczającej ilości nawozów organicznych i mineralnych, rozwijać wszechstronnie zasiewy traw, polepszać uprawę roli.

Realizując zadania odbudowy i rozwoju rolnictwa, nasze organy partyjne, radzieckie i rolnicze usprawniły w latach powojennych kierowanie kolchozami, ośrodkami maszynowo — traktorowymi i sowchozami. Są jednak w tej dziedzinie wciąż jeszcze błędy i niedociągnięcia.

Trzeba przede wszystkim podkreślić, że poszerzając naszą pracę na kierowniczych stanowiskach pozwalali sobie, zwłaszcza w związku z akcją scalania drobnych kolchozów, na niewłaściwy, konsumpcyjny stosunek do zagadnień budownictwa kolchozowego. Proponowali oni, by przeprowadzić forsowną akcję masowego łączenia wsi w wielkie osiedla kolchozowe, oddać na rozbiórkę wszystkie stare zabudowania kolchozowe i domy kolchoźników i stworzyć w nowych miejscach wielkie „osiedla kolchozowe”, „miasteczka kolchozowe”, „agromiasteczka”, traktując to, jako najważniejsze zadanie na polu organizacyjno — gospodarczym umocnienia kolchozów. Błąd tych towarzyszy polega na tym, że zapomnieli o głównych produkcyjnych zadaniach kolchozów i wysuwali na pierwszy plan wtórne, subiektywne, zadania kierownicze, zadania w dziedzinie warunków bytu w kolchozach. Zagadnienia warunków bytu mają niewątpliwie ważne znaczenie, ale są to bądź co bądź zagadnienia wtórne, podrzędne, a nie główne, i mogą być pomyślnie rozwiązane tylko na gruncie rozwiniętej produkcji społecznej. Zapominanie o głównych zadaniach produkcyjnych, lub ich pomniejszanie, może zwiększyć całą naszą praktyczną robotę na wsi na niewłaściwą torę, utrudnić dalszy rozwój kolchozów i wyrządzić szkodę zarówno samej sprawie organizacji warunków bytu, jak i całej sprawie budownictwa socjalistycznego.

Następnie trzeba stwierdzić, że w kierowaniu rolnictwem nie zostało jeszcze zlikwidowane szablono, formalne podejście do rozwiązywania wielu praktycznych zagadnień. Należy wreszcie wspomnieć — powiedział dalej G. M. Malenkowa — o istnieniu istotnych braków w dziedzinie zastosowania w rolnictwie osiągnięć nauki i produkcyjnego doświadczenia. Mamy wiele produkcyjnych kolchozów, MTS i sowchozów, tysiące przodowników rolnictwa, którzy tworzą stosując osiągnięcia nauki, uży-

skują poważne wyniki w podnoszeniu plonów i zwiększaniu produktywności hodowli. Wciąż jednak jeszcze niezadowolająca przedstawiła się sprawa populacji rybackiej i stosowania produkcyjnych doświadczeń w produkcji kolchozowej i sowchozowej. Nasza nauka rolnicza wniosła wielki wkład do sprawy rozwoju gospodarki rolnej. Zdemaskowane zostały i rozgromione antynaukowe, reakcyjne teorie w nauce rolniczej i rozwija się ona obecnie na jedynie słusznej — materialistycznej, mierzalnej podstawie, uzbierając naszych pracowników w ich działalności w dziedzinie rozwoju rolnictwa. Ale mimo istniejących osiągnięć, nauka rolnicza wciąż jeszcze nie nadąża za potrzebami produkcji kolchozowej i sowchozowej. Socjalistyczny system rolnictwa otwiera przed nauką szerokie pole działania, pozwala na szybką popularzację osiągnięć nauki i produkcyjnego doświadczenia, czyni je dorobkiem wszystkich kolchozów, MTS i sowchozów. Nieodmiennie ważny obowiązek organów partyjnych, radzieckich i rolniczych polega na

C. Obrót towarowy, transport, łączność

Wraz ze wzrostem przemysłu i rolnictwa rozwijał się w kraju również obrót towarowy. W latach powojennych obrót towarowy handlu państwowego i spółdzielczego zwiększył się 2,9 raza i znacznie przekroczył poziom przedwojenny. W 1951 roku sprzedano ludności w sklepach państwowych i spółdzielczych, w porównaniu z 1940 rokiem, mięsa i przetworów mięsnych — o 80 procent więcej, ryb i przetworów rybnych — o 60 proc., masła — o 80 proc., tłuszczu roślinnego i innych tłuszczów blisko 2 razy więcej, cukru — o 70 proc., tkanin — o 80 proc., obuwi — o 50 proc. więcej. Wzrosła sieć detalicznego handlu państwowego i spółdzielczego, znacznie rozszerzono asortyment i ulepszonej jakości sortowania towarów. Jednakże w dziedzinie handlu mamy jeszcze sporo poważnych niedociągnięć. Organizacje handlowe słabo jeszcze badają zapotrzebowanie ludności, popełniają błędy w dowozie towarów do obwodów i republik i w ich dystrybucji. W szeregu miejscowości obsługa klientów jest niezadowolająca. Zadanie polega na tym, ażeby w krótkim terminie zlikwidować istniejące niedociągnięcia i podnieść handel radziecki na nowy, wyższy szczebel.

Projekt dyrektyw w sprawie Piątego Planu 5-letniego przewiduje zwiększenie detalicznego obrotu towarowego państwowego i spółdzielczego siecią handlową do końca pięcioletki w przybliżeniu o 70 proc. w porównaniu z 1950 rokiem.

Wzrostowi produkcji i obrotu towarowego towarzyszył rozwój wszystkich rodzajów transportu i przewozów.

W latach wielkiej Wojny Narodowej transport nasz, a przede wszystkim transport kolejowy, pomyślnie wywiązał się z trudnego zadania zabezpieczenia przewozów wojskowych, jak również przewozu ładunków dla gospodarki narodowej. W latach powojennych wszystkie rodzaje transportu nie tylko zostały odbudowane, lecz wzrosły znacznie w porównaniu z okresem przedwojennym. W roku bieżącym obrót towarowy w transporcie kolejowym jest w przybliżeniu o 80 proc. większy, niż w 1940 roku, obrót towarowy w transporcie rzeczonym i morskim — o 60 proc., w transporcie samochodowym — 3,1 raza większy, zaś obrót towarowy w cywilnym transporcie lotniczym jest 9,2 raza większy. Przeciętny dzienny załadunek wagonów na kolejach jest w roku bieżącym w przybliżeniu o 40 proc. większy, niż w 1940 roku.

tym, by jak najusilniej rozwijać tworzącą inicjatywę uczonych i praktyków, pomnażać szeregi mistrzów wysokich urodzajów i wysokiej produktywności hodowli, popierać wszystko co przodujące, postępowe, szybkość stosować we wszystkich gałęziach produkcji kolchozowej i sowchozowej osiągnięcia nauki i produkcyjnego doświadczenia w dziedzinie gospodarki rolnej.

TOWARZYSZE! Cieszymy się wszyscy z ogromnego rozwoju naszego socjalistycznego rolnictwa. Nasza produkcja roślinna i hodowlana znajduje się obecnie w okresie nowego, potężnego rozkwitu. Nie ulega wątpliwości, że w najbliższych latach nasze kolchozy, ośrodki maszynowo — traktorowe, sowchozy, bogato wyposażone pod względem technicznym, osiągną jeszcze wspanialsze sukcesy w rozwoju gospodarki rolnej i kraj nasz będzie posiadał obfitość środków żywnościowych dla ludności i w pełni, pod dostatkiem surowców dla szybko rosnącego przemysłu lekkiego. (długotrwale okłaski).

Obecnie wszystkie rodzaje transportu posiadają potężniejszą bazę techniczną. Zwiększyła się zdolność przepustowości głównych linii kolejowych dzięki odbudowaniu i zbudowaniu nowych torów równoległych, dzięki rozbudowie torów na stacjach, dzięki ułożeniu szyn ciężkiego typu, dzięki szerszemu zastosowaniu automatycznego blokowania itd.; zbudowano i oddano do użytku nowe linie kolejowe; kontynuowano prace w dziedzinie elektryfikacji najbardziej przedzielonych tras; zwiększył się znacznie tabor lokomotyw i wagonów, zwłaszcza potrzebnych lokomotyw oraz wagonów o dużej ładowności.

W transporcie wodnym długość wewnętrznych dróg wodnych, wykorzystywanych dla żeglugi była w 1951 roku o 23 tys. km większa, niż w 1940 roku. Transport morski i rzeczny został uzupełniony nowymi statkami towarowymi i pasażerskimi. Poziom mechanizacja robót załadunkowo — wyładunkowych podniosła się znacznie w porównaniu z 1940 rokiem i wyniosła w 1951 roku 83 proc. w zakresie ministerstwa floty rzecznej i 90 proc. w zakresie ministerstwa floty morskiej.

Transport samochodowy został wynoszący w nowe doskońalsze samochody ciężarowe i osobowe. Sieć dróg samochodowych z ulepszoną nawierzchnią wzrosła 3,1 raza w porównaniu z 1940 rokiem.

W latach powojennych rozwijały się w dalszym ciągu środki łączności — poczta, telefon, radio. Rozszerzono sieć telefoniczną i telegraficzną w kraju, zwiększono moc miejskich stacji telefonicznych, obecnie wszystkie ośrodki rejonowe mają łączność telefoniczną i telegraficzną z ośrodkami obwodowymi, w zasadzie zakończono telefonizację rad gminnych oraz stacji maszynowo — traktorowych. W chwili obecnej sieć radiowa jest blisko 2 razy większa niż w 1940 roku. Znacznie zwiększył się ruch pocztowy: długość pocztowych linii lotniczych zwiększyła się 2,5 raza.

Obok osiągniętych sukcesów istnieją w działalności transportu i łączności poważne niedociągnięcia. Wiele kolei żelaznych, linii żeglugowych i przedsiębiorstw transportu samochodowego nie wykonuje wyznaczonych im planów załadunku i przewozu ładunków. Przestoje wagonów i statków przy załadunku i wyładunku są wciąż jeszcze duże. Dotychczas nie zlikwidowano nieracjonalnych i zbyt dalekich przewozów towarowych koleją. Zlecaj jeszcze zorganizowania pracy transportu samochodowego, przestoje taboru samochodów ciężarowych są duże, a kursujące samochody mają du-

(Dalszy ciąg na str. 4)

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP(b)

na XIX Zjeździe Partii

Referat sekretarza KC WKP(b) tow. G. M. Malenkowa

(Dalszy ciąg z 3 str.)

to rejsów bez ładunku. Do braków w dziedzinie łączności należy zaliczyć to, że organy łączności wciąż jeszcze nie do końca sprawnie obsługują gospodarkę narodową i ludność.

Trzeba dalej rozwijać i doskonalić pracę wszystkich ro-

dzajów transportu i łączności, oszczędzać środki transportu i nieustannie dbać o ich konserwację, rozwijać i umacniać bazę techniczną wszystkich rodzajów transportu, wszechstronnie usprawniać pracę poczty, telegrafu, telefonu.

W wielu MTS-ach, kolchozach i sowchozach jeszcze nie wybito się niegospodarczości, na skutek złej organizacji dopuszcza się do niedoboru i dużych strat pól, w niezadowolających sposób zorganizowane jest przechowywanie mienia kolchozowego, z powodu złej opieki nad bydłem, w wielu kolchozach mamy wysoką śmiertelność bydła oraz niską wydajność hodowli.

W transporcie straty i nieprodukcyjne wydatki są również wielkie. Wiele dyrekcji kolei, linii żeglugowych i przedsiębiorstw transportu samochodowego dopuszcza do nadmiernego wydatkowania środków finansowych i do strat na skutek nie wykonania planów przewozów, wielkich przestojów wagonów, statków i samochodów, nadmiernego zużycia paliwa oraz szkód spowodowanych przez niegospodarność. Zdarza się jeszcze wiele wypadków niedbalstwa przy prowadzeniu ruchu, co przynosi wielką szkodę państwu.

Następnie, zbyt wielkie są nakłady na skup, przechowywanie i zbyt artykułów rolnych, wielkie są również koszty obrotowe organizacji handlowych. Aparat organizacji, zajmujących się skupem, handlem i zbytem, jest nadmiernie rozdykt. Zarówno w centrum, jak i w terenie, istnieje duża ilość organizacji skupu i zbytu, zajmujących się skupem i zbytem częstokroć jednych i tych samych produktów i surowców. Na skutek niedociągnięć w planowaniu skupu i zbytu, zdarzają się nieracjonalne i zbyt dalekie przewozy. Wysokie nakłady, związane ze skupem, przechowywaniem i zbytem produktów rolnych są wynikiem tego, że ministerstwa, którym podlegają organizacje skupu i zbytu, niedostatecznie zajmują się sprawą zmniejszenia nakładów, nie kontrolują kosztów własnych skupu i zbytu. Brak kontroli ze strony ministerstw stwarza grunt dla wszelkiego rodzaju nadużyć, pozwala organizacjom skupu włączyć wszystkie straty i szkody do wydatków na skup i w ten sposób ukrywać własną niegospodarność. Brak należytego porządku i reżimu oszczędności w organizacji skupu, zaopatrzenia i zbytu wyraża państwo straty sięgające kilku miliardów rubli.

Wreszcie wielkie są wciąż jeszcze wydatki na aparat administracyjny. W ostatnich latach przeprowadzono niejednokrotnie redukcję aparatu administracyjnego - kierowniczego w szeregu organów administracji państwowej. Jednakowoż redukcja ta dokonywana była z reguły ogólnie w trybie administracyjnym. Zmniejszanie wydatków na utrzymanie aparatu administracyjnego nie stało się jeszcze przedmiotem codziennej troski kierowników instytucji i organizacji. Wiele ministerstw i resortów toleruje przekraczanie ustalonych etatów pracowników. Znaczne przerosty istnieją w aparatach instytucji i organizacji obwodowych, miejskich i rejonowych.

Doświadczenie dowodzi, że usprawnianie pracy aparatu administracyjnego, jak również poprawa organizacji skupu i zbytu prowadzi i będzie pro-

wadziła do zmniejszenia liczby pracowników. Obowiązkiem organizacji gospodarczych i partyjnych jest właściwe wykorzystanie zwolnionych pracowników w interesie rozwoju gospodarki narodowej. Obowiązkiem odpowiednich ministerstw, ministerstwa rezerwy pracy, organizacji partyjnych i związkowych — jest troska o to, by kadry te uzyskały niezbędne kwalifikacje zawodowe i mogły pracować w tych dziedzinach gospodarki, których rozwój wymaga zwiększenia kadr.

Fakty nadmiernego rozchodzenia zasobów materiałowych i pieniężnych oraz rezerwy pracy we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej świadczą, że wielu kierowników zapominało o reżimie oszczędności, nie troszczy się o rozsądne i oszczędne wydatkowanie środków państwowych, nie przejawia należytej troski o poprawę działalności finansowo - gospodarczej przedsiębiorstw i instytucji, którymi kierują, organizacje partyjne zaś nie dostrzegają tych braków i nie pomagają takim kierownikom.

Zadanie polega na tym, aby położyć kres obłożeniu stosunków działaczy gospodarczych i organizacji partyjnych do faktów niegospodarczości i rozrzutności. Zagadnienie przestrzegania najściślejzego reżimu oszczędności powinno zawsze znajdować się w centrum naszej pracy gospodarczej i partyjnej. Powinniśmy dążyć do nieustannego wychowywania ludzi radzieckich w duchu troski w stosunku do społecznej własności socjalistycznej. Trzeba wypełnić wszelkie nadmierne rozchodzenie zasobów materiałowych i pieniężnych oraz rezerwy pracy i systematycznie zapewniać wykonywanie i przekazywanie zadań w dziedzinie obniżki kosztów własnych produkcji. Trzeba wzmocnić walkę z niegospodarnością, obniżyć radykalnie nakłady w przemyśle, w budownictwie, w transporcie, w rolnictwie, w organizacjach handlowych, w organizacjach skupu i zbytu, podjąć zdecydowane kroki, w celu uproszczenia i potanienia aparatu państwowego i gospodarczego, wzmocnić kontrolę gotówkowa ze strony orrandów finansowych nad wykonywaniem planów gospodarczych i nad przestrzeganiem reżimu oszczędności. Nasze kadry gospodarcze powinny opanować doskonałe metody socjalistycznego gospodarowania, muszą podnieść poziom swego przygotowania technicznego i ekonomicznego, polepszać systematycznie metody produkcji, szukać, znajdować i wykorzystywać rezerwy, tkwiące w gospodarce narodowej.

Dla pomyślnego rozstrzygnięcia zadań w dziedzinie rozwoju gospodarki narodowej, ogromne znaczenie ma dalsze rozwijanie współzawodnictwa socjalistycznego. Partia poświęcała zawsze wiele uwagi sprawie organizacji współzawodnictwa i uważała, że najistotniejszą sprawą we współzawodnictwie socjalistycznym jest podleganie tych, którzy pozostają w tyle, równanie w pracy na najlepszych. W naszych warunkach społecznych, na każdym odcinku budownictwa socjalistycznego, ogromną rolę odgrywa pozytywny przykład w pracy. Ludzie radzieccy przekonują się co dzień na podstawie własnego doświadczenia, że najlepszy przykład organizacji produkcji, zastosowanie nowej techniki, wszelkiego rodzaju udoskonalenia i wynalazki włączają się zawsze z ułatwieniem pracy, prowadzą do podniesienia dobrobytu materialnego mas pracujących. Na

wszystkich odcinkach budownictwa socjalistycznego mamy mnóstwo przykładów twórczej inicjatywy ludzi pracy, zmierzającej do zapewnienia nieustannego rozwoju i udoskonalenia produkcji socjalistycznej. Naród nasz słynie od dawna ze swej twórczej inicjatywy, ze swej wynalazczości i przedsiębiorczości.

Wrogowie socjalizmu i ich wszelkiego rodzaju poplecznicy przedstawiają socjalizm jako system tłumienia indywidualności. Nie ma nic bardziej prymitywnego i wulgarnego, niż tego rodzaju wyobrażenie. Jest dowiedzione, że system socjalistyczny zapewnił wyzolenie jednostki, rozkwit twórczości indywidualnej i wspólnej, stworzył warunki wszechstronnego rozwoju talentów i uzdolnień, utajonych w masach ludowych.

W naszym kraju, uczciwa praca jest wysoko ceniona i bardzo popierana. Partia i rząd stosują na szeroką skalę system premiowania i nagradzania ludzi pracy za osiągnięcia i sukcesy w pracy, we wszystkich dziedzinach gospodarki narodowej i kultury.

W okresie, który minął od chwili zakończenia Wojny Narodowej, odznaczono orderami i medalami ZSRR 1.346.000 robotników, kolchoźników, uczonych, inżynierów i pracowników technicznych, urzędni-

ków, lekarzy, nauczycieli i innych pracowników, a 6.480 wybitnym nowatorom w naszym kraju przyznano zaszczytne miano Bohatera Pracy Socjalistycznej.

Zadanie organizacji partyjnych, radzieckich, gospodarczych, związkowych i komunistycznych polega na tym, aby rozwijać na szeroką skalę współzawodnictwo na wszystkich odcinkach budownictwa socjalistycznego, popierać ze wszystkich sił pozytywne przykłady pracy i postępową inicjatywę przodowników i nowatorów, popularyzować ze wszelkich miar produkcyjnych i społecznych wszystkie osiągnięcia ludzi pracy, ażeby okazać pomoc tym, którzy pozostają w tyle i umożliwić im osiągnięcie poziomu ludzi przodujących. Jest rzeczą ważną, aby w walce nowego ze starym, w walce tego, co przoduje, z tym, co jest zacofane, nie tylko widzieć siły, które są twórcami nowego ustroju społecznego, lecz także siły te plegnąć, troszczyć się o ich wszechstronny rozwój, organizować je nieustannie i doskonalić je w interesie pomyślnego marszu naprzód.

Dalszy ciąg referatu zamieścimy w następnym numerze.

Wiceminister Obrony Narodowej gen. bryg. Kazimierz Witaszewski szefem Głównego Zarządu Politycznego W. P.

WARSZAWA. Prezydent Rzeczypospolitej mianował podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Kazimierza Witaszewskiego generałem brygady.

WARSZAWA. Minister Obrony Narodowej powołał gen. bryg. Kazimierza Witaszewskiego na stanowisko szefa Głównego Zarządu Politycznego WP.

Gen. bryg. Kazimierz Witaszewski urodził się 14 września 1906 roku w rodzinie robotniczej w Łodzi. Zanim skończył 15 lat musiał już przystąpić do pracy zarobkowej w fabryce tekstylnej. W roku 1922 rozpoczyna pracę w fabryce Scheiblera i Grohmana. Tutaj szybko nawiązał kontakt z działaczami robotniczymi i staje w szeregach rewolucyjnego ruchu robotniczego. Podlega represjom ze strony rządu burżuazyjnego. Po raz pierwszy Kazimierz Witaszewski zostaje aresztowany w roku 1926 za kolportaż literatury komunistycznej. W roku 1928 zostaje delegatem robotniczym w fabryce Scheiblera i Grohmana. W tym roku wstępuje do Komunistycznej Partii Polski.

Kazimierz Witaszewski zostaje z kolei przewodniczącym rady delegatów fabryki w której pracuje. Na tym stanowisku staje w 1936 roku na czele strajku powszechnego włókienniczy i wchodzi do głównej komisji strajkowej jako jej wiceprzewodniczącą.

W 1938 roku klasa robotnicza Łodzi w wyborach do rady miejskiej, mimo terroru politycznego uzyskuje poważny sukces. Jednym z radnych wybranych z jednolitej listy jest Kazimierz Witaszewski.

W czasie okupacji przebywał w Związku Radzieckim. Na Pierwszym Zjeździe Związku Patriotów Polskich wybrany zostaje do Zarządu Głównego ZPP. Jest jednym ze współorganizatorów i jednym z pierwszych oficerów politycznych i dywizji im. Tadeusza Kościuszki. Zajmuje kierownicze stanowisko w aparacie politycznym i Armii WP w okresie jej walk nad Bugiem i Wisłą.

Po wyzwoleniu Pragi powołany został do pracy w KC PPR jako kierownik Wydziału zawodowego. W latach 1944—1948 był generalnym sekretarzem, a następnie przewodniczącym komisji Centralnej Związków Zawodowych.

W latach 1947—1949 był wiceministrem pracy i opieki społecznej. Następnie objął stanowisko I-szego sekretarza KW PZPR we Wrocławiu. W roku 1951 powołany został do pracy w Komitecie Centralnym PZPR na stanowisku kierownika Wydziału Kadr.

Obecnie jest kandydatem na posła do Sejmu z okręgu wyborczego Kłodzko.

Za udział w walce o wyzwolenie kraju gen. bryg. Kazimierz Witaszewski odznaczony został Krzyżem Grunwaldu III kl., Orderem Odrodzenia Polski III kl., Krzyżem Walecznych i wieloma medalami.

Serdeczny kontakt z wojskiem

Staraniem zarządu Koła ZMP przy Narodowym Banku Polskim w Koszalinie zorganizowana została wieczornica, na którą zaproszono przedstawicieli jednostki wojskowej. W czasie wieczornicy ZMP-owcy i ich goście dyskutowali nad Programem Wyborczym Frontu Narodowego oraz omówili znaczenie zbliżających się wyborów do Sejmu. Dalszym wyrazem nawiązania serdecznych kontaktów był występ artystyczny obydwóch zespołów odbyty w Obwodowym Komitecie Frontu Narodowego Nr 128 w Koszalinie. Ponadto zaplanowano także wspólny wyjazd do jednego z zespołów PGR.

Co, gdzie, kiedy?

KOSZALIN

Czwartek, dnia 9 października 1952 r.
Pogotowie Ratunkowe — tel. nr 500.
Straż Pożarna — tel. nr 08.

Dyżury apteki: Apteka Społeczna nr 11, przy ul. Armii Czerwonej nr 1; Muzeum: ul. Armii Czerwonej nr 53. Wystawa „Historia społeczeństw pierwotnych”, Muzeum czynna we wtorki, czwartki, piątki i niedziele w godzinach od 12 do 17. W piątki wstęp bezpłatny.

ŚLUPSK

Straż Pożarna — tel. nr 33-33.
Pogotowie Ratunkowe — tel. nr 09.
Dyżury apteki: Apteka Społeczna nr 80, Rynek nr 19.

REPERTUAR KIN

KOSZALIN: „Nowa Huta” — „Stołowa wojownicy”.
Seansa w dni powszednie: godz. 18 i 20.30 — w niedziele i święta: godz. 16, 18 i 20.30.
ŚLUPSK: „Polonia” — „Na mównicach” — godz. 16, 18 i 20.
BIAŁOGARD: „Baltyk” — „Naprzód młodzieży świata” — godz. 18 i 20.
SZCZECINER: „Przyjeżdż” — „Nadziele” — ser. 8-9 — godz. 18 i 20.
USTKA: „Dolina” — „Maszenka” — godz. 18 i 20.
KOSZALIN - ROKOSSOWO — nieczynne.
ŚLAWNO: „Kawaler slotek Gwiazdy” — godz. 18 i 20.

„GŁOS KOSZALIŃSKI”

— organ Komitetu Wojewódzkiego PZPR w Koszalinie. Redaguje kolegium. Adres redakcji — Koszalin, ul. Alfreda Lampe nr 20. Telefon: Redaktor Naczelny — 714, Sekretarz Redakcji — 114, Dział Partyjny — 285, Dział Ekonomiczny — 485, Dział Rolny — 810, Dział Korespondentów — 230, Dział Miejski — 960, Dział Sportowy — 980, Sekretariat — 567. Wydawca — Delegatura RSW „Prasa”, tel. 291.
Druk: Koszaliński Zakłady Graficzne, tel. 779.
Zamówienia i wpłaty na prenumeratę pocztową przyjmują wszystkie urzędy pocztowe oraz listonosze, a na prenumeratę reklamową wszystkie rozdzielnie PPK „Ruch”.
C-3-15532. Zamówienie nr 47.

Realizacja zobowiązań podjętych dla uczczenia wyborów i XIX Zjazdu WKP(b) przyczyni się do szybszego wykonania planów

— „Wzmagałmy wytrwały, ofiarny wysiłek dla urzeczywistnienia wielkich zadań Planu Sześcioletniego. Podnośmy stale wydajność pracy. Rozwijamy ruch współzawodnictwa pracy, mnożymy szeregi racjonalizatorów i przodowników pracy. Produkujemy więcej, taniej i lepiej — oto Program Frontu Narodowego”.

Oto Program, który masę pracującą popiera, czynem produkcyjnym. Zakłady naszego województwa podjęły zobowiązania dążyć przy kład, jak należy uczcić, zbliżające się wybory do Sejmu i XIX Zjazdu WKP(b). Zobowiązania te przyczynią się do przedterminowego wykonania rocznych planów produkcyjnych i usunięcia zaległości, tam, gdzie one istnieją.

Hasło podejmowania zobowiązań podchwyczone zostało przez wiele zakładów.

W odpowiedzi na apel taktu Ślawni, wzywający taktu województwa koszalińskiego do podjęcia czynu wyborczego, robotnicy taktu PI Nr 6 w Ślawni podjęli zobowiązania zespołowe i indywidualne, zmierzające do przedterminowego wykonania planu rocznego.

Jako pierwsza wystąpiła grupa manipulacyjna Józefa

Adamowskiego, która zobowiązała się wykonać 170 proc. normy. Na jej wezwanie odpowiedziała brygada Jarzyny ze składu surowca oraz traktowy Zdzisław Stolarski wraz z pomocnikiem Henrykiem Badzińskim, którzy zobowiązali się wykonać 190 proc. normy. Za ich przykładem poszli inni.

W tartakach nr 1 i 2 podjęte zostały zobowiązania. Połączając przykładem robotników, włączyli się do czynu przedwyborczego pracownicy umysłowi, aby w ten sposób powiązać się jeszcze bardziej z załogą zatrudnioną bezpośrednio w produkcji.

W wyniku podjętych zobowiązań załoga tartaku nr 6 w Ślawni wykona roczny plan przetarcia, do 25 października br., to znaczy w przeddzień wyborów.

Pracownicy biura i warsztatów, służby linowej, drogowi i dróżnicy Rejonu Eksploatacji Drog Publicznych w Miastku odpowiedzieli na wezwanie pracowników drogowych ze Szczecinka, czynem produkcyjnym, ku uczczeniu wyborów i XIX Zjazdu WKP(b). Podjęte przez 9 sekcji tego rejonu zobowiązania będą wykonane do 25 października br. i przy

czynią się do znacznej poprawy dróg bitych rejonu miastecznego.

Na zebraniu MP MHD w Szczecinku, poświęconym omówieniu Programu Wyborczego Frontu Narodowego podjęto zobowiązania.

Poszczególne sklepy MHD zobowiązały się przekroczyć plany obrotu w III kwartale br. od 10 do 50 procent. Dział handlowy przy dyrekcji MHD zobowiązał się wykonać plan roczny do 10 grudnia br.

W ten sposób Miejski Handel Detaliczny w Szczecinku podniósł poziom zaopatrzenia ludności w produkty pierwszej potrzeby.

„W Polsce Ludowej każdy robotnik, chłop, inteligent, pracujący, młodzież i kobiety mają prawo do pracy, nauki i wyborów” — pisał w rezolucji podjętej na zebraniu, zwołanym dla poparcia Programu Wyborczego Frontu Narodowego, pracownicy Wojewódzkiego Biura Centralnego Rybnej w Ślupsku.

Sekcja finansowa zobowiązała się złożyć bilans kwartalny na 10 dni przed terminem. Sekcja administracyjna — przepracować dodatkowo 50 godzin przy wysiłku konserw w Zakładach Rybnych nr 10 w Uście. Sekcja handlowa — usunąć całkowicie przestoje produkcyjne Zakładów Rybnych nr 10 i 12, przez zapewnienie ciągłości dostaw surowca. Ponadto realizować w pełni miesięczne plany dystrybucji, w obowiązkujących grupach towarowych; wysłać terminowo raporty sygnalizacyjne dzienne i okresowe oraz wysłać bieżące wykazy należności z tytułu przerzutów towarowych.

Inspektor jakości i konserwacji zobowiązał się przeszkolić trzech klasyfikatorów magazynowych oraz wzmoć kontrolę jakości wysyłanych ryb przez Zespoły Rybackie PGR.

Również inne sekcje jak sekcja opakowań, dostaw cen tralnych, sekcja personalna, podjęły zobowiązania związane z podniesieniem poziomu ich pracy.

Ponadto Podhurtownia nr 1 zobowiązała się wybielić dwukrotnie pomieszczenia produkcyjne Centrali Rybnej, przewidziane w kosztorysie na 1953 rok.

Zobowiązania pracowników Centrali Rybnej stanowią najlepszą poparcie Programu Wyborczego, który nakreśla rozwój naszego kraju i dobrobytu mas pracujących polski.

M. Sawicki
Szyper „Barki”

Wszyscy do walki o cegłę!

W bieżącym miesiącu rozpoczyna się, zakrojona na szeroką skalę, społeczna akcja odzysku cegły. Będzie ona miała na celu odgruzowanie zniszczonych podczas wojny miast i miejscowości naszego województwa oraz dostarczenie Państwu dodatkowych milionów sztuk cegieł, uzyskanej z rozbiórki domów, stodoł, chlewni itp., nie nadających się już do odbudowy.

W tej nader ważnej dla naszego budownictwa akcji społecznej, winny wziąć udział wszystkie organizacje społeczno-polityczne, młodzieżowe i kołowe z miast i wsi.

W celu opracowania form jak najszybszego wciągnięcia społeczeństwa do akcji odgruzowania i odzysku cegły. Pre

zydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koszalinie zwołało ostatnio specjalną konferencję z udziałem przedstawicieli organizacji politycznych i społecznych.

Na każdy powiat i miasto nałożony został limit odzysku cegły. W zależności od stopnia zniszczenia danego rejonu jest on wyższy lub niższy. Również zakłady produkcyjne i instytucje będą miały własne plany odzysku cegły.

W tegorocznej, społecznej akcji rozbiórkowej, należy zwrócić szczególną uwagę na jej stronę organizacyjną. Należy ustalić obiekty przeznaczone do rozbiórki, zapewnić odpowiednią ilość sprzętu i środków transportowych, umiejętnie rozstawić ludzi i zapewnić im bezpieczeństwo pracy. Ponadto należy wyznaczyć miejsca zwózków cegły, posegregować ją według rodzaju i kontrolować, aby liczby zgodne były ze stanem rzeczywistym.

W społecznej akcji odgruzowania winny zniknąć w pierwszej kolejności, zrujnowane budynki przy drogach, jakkolwiek wspomnienie zniszczeń wojennych.

Społeczna akcja odgruzowania przyczyni się do likwidacji zniszczeń wojennych i na naszym województwie wyraz w pełni zagospodarowania. Państwu zaś dostarczy na cele budowy milionów cegieł, z których powstaną nowe obiekty inwestycyjne.

Niech więc nikogo nie zabraknie w akcji rozbiórkowej! Miliony cegieł, które damy Państwu będą naszym poparciem Programu Wyborczego Frontu Narodowego, na który będziemy głosować.

(L)

Komunikat Wyzd. Handlu MRN

Wydział Handlu Prywatnym Miejskiej Rady Narodowej podaje do wiadomości, że rejeestracja bonów mięsno-tłuszczowych z rozdziału dodatkowego na m-c październik odbywać się będzie w terminie od 9-go do 15-go października w sklepach: na artykuły spożywcze i środki do prania sklep PSS-u Nr 31 przy ul. Zwycięstwa Nr 39. Na mięso i tłuszcz zwierzęcy — sklep PSS-u Nr 27 przy ul. Dzierżyńskiego Nr 14.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że wydawanie bonów mięsno-tłuszczowych w rozdziale dodatkowym na m-c październik odbywać się będzie w terminie od 9-go do 12-go bm.

Wydawanie bonów mięsno-tłuszczowych w rozdziale głównym na m-c listopad odbywać się będzie w terminie od 10-go października do 20-go, a rejeestracja bonów prowadzić będą wszystkie sklepy w terminie od 10-go do 23-go października.

W bieżącym miesiącu rozpoczyna się, zakrojona na szeroką skalę, społeczna akcja odzysku cegły. Będzie ona miała na celu odgruzowanie zniszczonych podczas wojny miast i miejscowości naszego województwa oraz dostarczenie Państwu dodatkowych milionów sztuk cegieł, uzyskanej z rozbiórki domów, stodoł, chlewni itp., nie nadających się już do odbudowy.

W tej nader ważnej dla naszego budownictwa akcji społecznej, winny wziąć udział wszystkie organizacje społeczno-polityczne, młodzieżowe i kołowe z miast i wsi.

W celu opracowania form jak najszybszego wciągnięcia społeczeństwa do akcji odgruzowania i odzysku cegły. Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koszalinie zwołało ostatnio specjalną konferencję z udziałem przedstawicieli organizacji politycznych i społecznych.

Na każdy powiat i miasto nałożony został limit odzysku cegły. W zależności od stopnia zniszczenia danego rejonu jest on wyższy lub niższy. Również zakłady produkcyjne i instytucje będą miały własne plany odzysku cegły.

W tegorocznej, społecznej akcji rozbiórkowej, należy zwrócić szczególną uwagę na jej stronę organizacyjną. Należy ustalić obiekty przeznaczone do rozbiórki, zapewnić odpowiednią ilość sprzętu i środków transportowych, umiejętnie rozstawić ludzi i zapewnić im bezpieczeństwo pracy. Ponadto należy wyznaczyć miejsca zwózków cegły, posegregować ją według rodzaju i kontrolować, aby liczby zgodne były ze stanem rzeczywistym.

W społecznej akcji odgruzowania winny zniknąć w pierwszej kolejności, zrujnowane budynki przy drogach, jakkolwiek wspomnienie zniszczeń wojennych.

Społeczna akcja odgruzowania przyczyni się do likwidacji zniszczeń wojennych i na naszym województwie wyraz w pełni zagospodarowania. Państwu zaś dostarczy na cele budowy milionów cegieł, z których powstaną nowe obiekty inwestycyjne.

Niech więc nikogo nie zabraknie w akcji rozbiórkowej! Miliony cegieł, które damy Państwu będą naszym poparciem Programu Wyborczego Frontu Narodowego, na który będziemy głosować.

(L)

O czym winien wiedzieć agitator

Rozwój przemysłu źródłem dobrobytu wsi

gospodarki rolnej? Przede wszystkim nieustannie uprzedzanie kraju.

Przypomnijmy, że wartość produkcji maszyn i narzędzi rolniczych (wyrażona w milionach złotych przedwojennych), która w 1937/38 wynosiła w Polsce 18—19 mil. zł. wzrosła w 1951 r. do 59 mil. zł. W 1936 roku sprzedano w Polsce 24 tys. plugów, 3.400 kultywatorów, a w 1951 r. — 65 tys. plugów, 8.400 kultywatorów. Na polach naszych pracuje już 40 tys. traktorów (w przeliczeniu na traktory o mocy 15 KM), tysiące siewników zbożowych, młócaków samoczynnych, żniwiarów itd. To wszystko — wydajne maszyny czynią pracę chłopów lżejszą i bardziej owocną. Nastąpił też poważny wzrost zużycia nawozów sztucznych. Na 1 ha zużyto ich w 1937/38 r. przeciętnie 7,1 kg., a w 1949/50 r. już 23,9 kg., czyli przeszło trzykrotnie więcej.

Liczyby obrazujące bezpośrednią pomoc produkcyjną, jaką otrzymuje chłop dzięki rozwojowi przemysłu, można by mnożyć bez końca. Ale to nie wszystko.

Rozwój przemysłu zlikwidował na wsi problem „ludzi zbędnych”. W ciągu ostatnich czterech lat ponad 2 miliony mieszkańców wsi znalazło zatrudnienie w przemyśle. Chłopi posiadają również szerokie możliwości dodatkowych zarobków, np. jako wozacy przy budowie fabryk czy dróg. Chłopi nie kłopotą się dziś o zbyt wyprodukowanego zboża, ziemniaków czy innych płodów rolnych. Rosnące wciąż miasta i ośrodki przemysłowe zapewniają mu możliwość sprzedania wszystkich produktów. Wystarczy powiedzieć, że sam przemysł kontraktuje u chłopów 20 rozmaitych artykułów, nie mówiąc już o kontraktach zawieranych przez centralę ogrodniczą, nasenną itp.

Oczywiście, nikt nie zamyka oczu na to, że przemysł nie zaspakajają jeszcze wszystkich potrzeb chłopów. Zala się nieraz chłopci: „trudno o cement, dachówkę, blachę, budulec...” To prawda. Ale pamiętajmy, że nigdy dotychczas wieś pra-

— „Jemy na śniadanie zupełnie z ziemniaków. Na obiad „knu-le” z ziemniaków, na kolację zupełnie z ziemniaków. Ziemniak to podstawa naszego pożywienia. Mieszkanki ogrzewa się „chyrką” z lasu, węgla się nie używa. Światła w tym domu nie używają, siedzą po ciemku. W izdebce jest jedno okno. Okno jest zasłonięte chustką...”

Ten fragment z przedwojennego życia małorolnego chłopca zacierpnięty został z reportażu „Jak żyje robotnik na kresach zachodnich?”, napisanego w 1933 r. przez burżuazyjnego reportera, Karola Wrzosa.

Mógłby ktoś powiedzieć: „Wiadomo, Małorolny chłop. Ale śmieć!” Oddajmy głos zapiskom Wrzosa, które przedstawiają, jak sam określa „reprezentanta własności średniej”.

— „Co jemy? Na śniadanie, obiad i kolację jemy polewkę z mleka i maki, kartofle i chleb.

Czym się ogrzewa mieszkanki? „Chyrką”... Węgla nie używa się. A oświetlenie? Na nacie trzeba oszczędzać, bowiem litr nafty kosztuje 65 groszy. To drogo. Przeważnie więc siedzi się po ciemku...”

Jakie są życzenia tego gospodarza? Aby cukier... można kuować co dzień, a nie od święta. Aby nie oszczędzać na papierosach i soli”.

Nie będziemy tu oczywiście cytować wszystkiego. Czytnymy to tylko dla przypomnienia. Życie bowiem zaczęła cennie karty przeszłości. Ale warto jeszcze przytoczyć słowa Andrzeja Hrywniaka, chłopca z gromady Jeleń, pow. Szczecinek, który wspominając przedwojenne czasy, powiedział:

— „Pamiętam dobrze przed wojną wstę, które miały więcej niż 150 numerów, a do których przywożono raz na miesiąc pół metra cukru. I wystarczyło, bo chłop nie miał za co kupować. A dzisiaj na wieś licząc 100 numerów przywozi się kilka metrów cukru na miesiąc i wciąż go mało. Bo chłop ma dzisiaj za co kupować”.

Czy to nie mówi już samo za siebie? Czy nie wskazuje na przemianę w życiu wsi? Wie o tym każdy chłop, który dzisiaj dostąpił się odżywiać, lepiej się ubiera, który ma coraz dogodniejsze warunki podnoszenia plonów, rozwijania hodowli i kontraktacji rosin.

Gdzie tkwi źródło wzrastającego dobrobytu wsi? Co gwarantuje utrwalenie osiągniętych zdobyczy i dalszy rozwój

